Lietas arhīva Nr. K30-0457-19/38
ECLI:LV:RVPT:2019:0415.11860006916.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2019.gada 15.aprīlī

Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesa,
tiesnese Linda Dīzenberga,
piedaloties prokurorei Svetlanai Budovskai,
zvērinātai advokātei Regīnai Siksnai,

atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 329.panta.

Aprakstošā daļa

/pers. A/, būdama valsts amatpersona, kas par neizpaušanu bijusi brīdināta un saskaņā ar likumu ir atbildīga par ziņu glabāšanu, izpauda neizpaužamas ziņas, kas nav valsts noslēpums, proti:

/pers. A/, būdama valsts amatpersona, Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas jaunākā inspektore, kura 2007.gada 14.novembrī ir parakstījusi saistību rakstu par apņemšanos saskaņā ar Fizisko personu datu aizsardzības likumu saglabāt un neizpaust amata pienākumu veikšanas laikā iegūtos fizisko personu datus, 2016.gada 19.jūlijā no plkst.12:01:20 līdz plkst.12:03:25, izmantojot dienesta pienākumu veikšanai viņai piešķirtās piekļuves tiesības ārējām informācijas sistēmām – Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes uzturētā Iedzīvotāju reģistra "Personu datu pārlūks" datu bāzēm – ieguva datus par /pers. B/ personas kodu, valstisko piederību. Minēto ierobežotas pieejamības informāciju, kas nav valsts noslēpums, /pers. A/ 2016.gada 19.jūlijā, plkst.12:04, precīzi nenoskaidrotā vietā, fotouzņēmuma veidā, izmantojot savu mobilo telefonu, nodeva /pers. C/.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 329.pantā.

Bez tam, /pers. A/, būdama valsts amatpersona, kas par neizpaušanu bijusi brīdināta un saskaņā ar likumu ir atbildīga par ziņu glabāšanu, izpauda neizpaužamas ziņas, kas nav valsts noslēpums, proti:

/pers. A/, būdama valsts amatpersona, Valsts policijas Rīgas reģionāla pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas jaunākā inspektore, kura 2007.gada 14.novembrī ir parakstījusi saistību rakstu par apņemšanos saskaņā ar Fizisko personu datu aizsardzības likumu saglabāt un neizpaust amata pienākumu veikšanas laikā iegūtos fizisko personu datus, 2016.gada 17.maijā no plkst. 08:56:28 līdz 09:02:28, izmantojot dienesta pienākumu veikšanai viņai piešķirtās piekļuves tiesības ārējām informācijas sistēmām – Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes uzturētā Iedzīvotāju reģistra "Personu datu pārlūks" datu bāzēm – ieguva datus par /pers. D/ personas kodu, dzīves vietu, valstisko piederību, informāciju par bērniem. Informāciju par /pers. D/ personas kodu un dzīvesvietu, ierobežotas pieejamības informāciju, kas nav valsts noslēpums, /pers. A/ nodeva /pers. C/ savā dienesta kabinetā Nr. 13, /adrese/.

Ar savām darbībām /pers. A/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 329.pantā.

Motīvu daļa

Tiesas sēdē apsūdzētā /pers. A/, paužot savu attieksmi pret apsūdzību, norādīja, ka tā viņai ir saprotama, savu vainu viņai inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā pēc Krimināllikuma 329.panta viņa neatzina.

Tādējādi tiesa, uzklausot procesa dalībnieku viedokļus, saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 500.pantu nolēma veikt pierādījumu pārbaudi lietā pilnā apjomā.

Apsūdzētā/pers. A/ tiesas sēdē liecināja, ka pie viņas vērsās bijušais vīrs /pers. C/ ar lūgumu pārbaudīt /pers. D/ personas datus, tieši dzīvesvietas adresi, kurš vēlējās policijā iesniegt iesniegumu, ka šis cilvēks tirgo narkotikas. Viņa nolēma palīdzēt. Datu bāzē, ievadot /pers. D/ personas kodu, viņa apskatījās tikai /pers. D/ adresi, kuru uzrakstīja uz lapiņas, kuru nolika savā darba vietā uz galda. Informāciju par /pers. D/ viņa skatījās tikai vienu reizi. Viņas kā policijas darbinieces pienākums ir ziņot par iespējamu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu. Vēlāk viņa konstatēja, ka lapiņa ar /pers. D/ datiem ir pazudusi. Viņa domā, ka to paņēma viņas bijušais vīrs /pers. C/, kad atradās pie viņas darba vietā. Iesniegumu par /pers. D/ viņa neuzrakstīja, arī /pers. C/ vēlāk atteicās rakstīt šo iesniegumu. Vēlāk, kad viņa /pers. C/ pateica, ka iesniegs pieteikumu par laulības šķiršanu, viņš atbildēja, ka viņam attiecībā pret viņu ir kompromitējoša informācija.

No lietas materiāliem viņa uzzināja par to, ka ir ieguvusi un izpaudusi /pers. B/ personas datus. Viņa pati apsūdzībā norādītajā laikā datu bāzē nav skatījusies nekādu informāciju attiecībā uz /pers. B/. Atceras, ka viņas bijušais vīrs ieradās viņas darba vietā alkohola reibuma stāvoklī, kļuva agresīvs, sāka viņu pazemot, paņēma viņas personīgās mantas – piezīmju grāmatiņu, gredzenu, atslēgas, mobilo telefonu. Viņa lūdza, lai viņš iet projām. Kabinetā atradās arī viņas kolēģe /pers. E/. Pēc tam viņa aizgāja pēc palīdzības uz dežūrdaļu, taču tur nebija ne viena vīrieša, tādēļ viņa vērsās pie sava priekšnieka /pers. F/, kurš lika bijušajam vīram doties prom un viņš aizgāja. Viņa pieļauj iespēju, ka informāciju par /pers. B/ ieguva viņas bijušais vīrs brīdī, kad viņa neatradās savā darba kabinetā, to nofotografējot ar viņas mobilo telefonu un pārsūtot uz savu mobilo telefonu.

Uzskata, ka bijušais vīrs rīkojās tā, lai iegūtu kompromitējošu informāciju par viņu, kuru pēc tam izmantoja atriebības nolūkā personīgu naidīgu attiecību dēļ. Viņa nekad nav izpaudusi informāciju par trešajām personām ne savam bijušajam vīram /pers. C/, ne viņa mātei /pers. G/.

Apsūdzētās/pers. A/ vaina viņai inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā pēc Krimināllikuma 329.panta ir pilnībā pierādīta ar viņas pašas sniegtajām liecībām un liecinieku liecībām, kā arī visiem krimināllietas materiāliem to kopumā un savstarpējā saistībā.

No liecinieces **/pers. G/** liecībām tiesas sēdē izriet, ka apsūdzētā ir viņas dēla /pers. C/ bijusī sieva. /pers. A/ viņai stāstīja, ka strādā policijā par jaunāko inspektori, un to, ka vairākkārtīgi ir pārbaudījusi informāciju par viņas ģimenes locekļiem. Viņa pazīst /pers. B/, kas ir viņas dēla bijusī sieva un /pers. D/, kurš ir viņas meitas bijušais dzīvesbiedrs. /pers. A/ vairākkārtīgi viņai stāstīja par iegūto informāciju par viņu, viņas dēlu, darījumiem un citiem

cilvēkiem, kuru ieguva no darbā pieejamajām datu bāzēm. Viņa lapiņu ar /pers. D/ personas kodu un adresi dabūja no sava dēla, kuram to iedeva /pers. A/. No dēla viņa uzzināja, ka /pers. A/ dēlam uz telefonu nosūtīja fotogrāfiju, kurā bija attēlots /pers. B/ personas kods. Viņa vēsās ar iesniegumu policijā, jo vēlējās, lai /pers. A/ pārtrauc savas darbības.

Būdama nopratināta pirmstiesas procesā 2017.gada 10.janvārī kā lieciniece (1.sējums, lietas 110-111.lapa, ar tulkojumu lietas 112-116.lapa), liecības tiesas sēdē nolasītas Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punkta kārtībā, /pers. G/ liecināja, ka 2016.gada vasarā viņai piezvanīja /pers. A/ un teica, ka zina visu par viņas ģimeni, konkrēti, par viņas meitu /pers. H/, zina meitas dzīvesbiedra /pers. D/ dzīvesvietu, jo policijā viņai ir piekļuve datu bāzēm. No dēla teiktā viņa uzzināja, ka 2016.gadā viņas dēls /pers. C/ aizgāja pie /pers. A/ uz darbu policijas iecirknī Gogoļa ielā, kur /pers. A/ uz papīra uzrakstīja /pers. D/ adresi "/adrese/" un personas kodu " /personas kods/". Vēlāk viņa ieraudzīja šo papīru, un dēls apstiprināja, ka adresi viņam uzrakstīja /pers. A/. Dēls norādīja, ka /pers. A/ zina visu par viņu ģimeni. Pēc tam viņa no dēla uzzināja, ka /pers. A/ 2016.gada 19.jūlijā plkst.12.04 no sava mobilā tālruņa /numurs/ dēlam /pers. C/ atsūtīja fotogrāfiju no policijas datu bāzes, kurā bija attēlots /pers. B/ personas kods /personas kods/, kas ir saglabāta dēla telefonā.

Tiesas sēdē lieciniece /pers. G/ savas liecības, dotas pirmstiesas procesā, apstiprināja pilnībā un paskaidroja, ka par lapiņu ar /pers. D/ personas datiem un adresi viņa uzzināja no sava dēla un /pers. A/ teiktā. Pati arī redzēja šo lapiņu.

No /pers. G/ 2016.gada 9.novembra iesnieguma par kriminālprocesa uzsākšanu (1.sējums lietas 5.lapa), kas tiesas sēdē nolasīts Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punkta kārtībā, izriet, ka /pers. A/ strādā par jaunāko inspektori Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirknī. 2016.gadā viņas dēls /pers. C/ bija pie savas sievas /pers. A/ darba vietā, kur viņa /pers. C/ pateica, ka viņa māsas /pers. H/ dzīvesbiedrs /pers. D/ tagad dzīvo /adrese A/, kā arī nosauca /pers. D/ personas kodu. Minēto informāciju /pers. A/ pašrocīgi uzrakstīja uz lapiņas, kuru nodeva /pers. C/. Bez tam /pers. A/ viņas dēlam /pers. C/ pa telefona aplikāciju "WhatsApp" 2016.gada 19.jūlijā plkst.12.04 no sava telefona numura /numurs/ nosūtīja fotouzņēmumu no policijas datu bāzes, kurā attēlots /pers. B/ personas kods /personas kods/.

Tiesas sēdē lieciniece /pers. G/ savas iesniegumā norādītās liecības apstiprināja pilnībā.

No liecinieka **/pers. C/** liecībām tiesas sēdē izriet, ka /pers. A/ 2016.gadā 19.jūlijā viņam caur aplikāciju "WhatsApp" nosūtīja fotogrāfiju no datu bāzes ar /pers. B/ personas datiem, kura ir viņa bērna māte. Savukārt lapiņu ar /pers. D/ datiem viņam iedeva /pers. A/, kad viņš bija aizbraucis pie viņas uz darba vietu. /pers. A/ teica, ka informāciju par /pers. D/ ieguva no datu bāzes. Viņa iedeva un viņš paņēma šo lapiņu, tad aizgāja. Šī lapiņa glabājās viņa mājās, vēlāk par to viņš izstāstīja savai mātei /pers. G/. Bija situācija, kad viņš bija /pers. A/ darba vietā, viņas kabinetā, kurā bija arī viņas darba kolēģe /pers. E/. Viņš negāja prom, jo gribēja parunāt ar /pers. A/. Viņš bija iedzēris, viņai tas nepatika. Atrodoties kabinetā viņš neaiztika /pers. A/ personīgās mantas, kā arī tās neņēma viņai nost. Viņa aizgāja pie priekšnieka, kurš atnāca uz kabinetu un lika viņam iet projām, ko viņš arī izdarīja. Kamēr /pers. A/ gāja pie priekšnieka kabinetā atradās /pers. E/.

Būdams nopratināts pirmstiesas procesā 2017.gada 10.janvārī kā liecinieks (1.sējums, lietas 117-119. lapa, ar tulkojumu lietas 124-129.lapa), liecības tiesas sēdē nolasītas Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punkta kārtībā, /pers. C/ liecināja, ka viņa bijusī sieva /pers. A/ strādā Valsts policijas Rīgas Latgales iecirknī, /adrese/, jaunākās inspektores amatā. 2016.gada vasarā viņš regulāri gāja pie /pers. A/ uz darbu. Vienu reizi /pers. A/ savā darba vietā datorā ievadīja savu paroli kaut kādā datu bāzē un viņa klātbūtnē tajā ievadīja viņa māsas dzīvesbiedra /pers. D/ vārdu un uzvārdu. Pēc tam datorā parādījās informācija par /pers. D/ sodāmību. Pēc tam viņa paskatījās datu bāzē informāciju par /pers. D/ dzīvesvietu, paņēma papīru, ar savu roku uzrakstīja: "/adrese/, /personas kods/". Savukārt 2016.gada 19.jūlijā /pers. A/ viņam uz mobilo tālruni Nr./numurs/ pa aplikāciju "WhatsApp" no sava mobilā tālruņa numura /numurs/ nosūtīja attēlu no policijas datu bāzes, kur norādīti /pers. B/ dati un viņas personas kods. Viņš protokolam pievieno zīmītes oriģinālu, kurā /pers. A/ uzrakstīja: "/adrese/, /personas kods/", kā arī telefona fotogrāfijas ar informāciju no datu bāzes: "Personas kods: /personas kods/, uzvārds: /uzvārds/, vārds /vārds/, valstiskā piederība: Latvijas; piederības veids: nepilsonis", kā arī uzrādīja minēto telefonu.

Tiesas sēdē liecinieks /pers. C/ savas liecības, dotas pirmstiesas procesā, apstiprināja pilnībā un paskaidroja, ka lūdza /pers. A/ paskatīties informāciju datu bāzē par /pers. D/, tieši, lai noskaidrotu viņa adresi.

No liecinieka **/pers. F/** liecībām tiesas sēdē izriet, ka bija gadījums, kad viņš darba vietā, koridorā satika /pers. A/, kura bija satraukusies, raudāja, teica, ka uz darbu ir atnācis vīrs, kurš draudēja un uzmācās. Viņš devās uz /pers. A/ kabinetu, kurā atradās /pers. E/ un /pers. A/ vīrs, kurš sēdēja pie /pers. A/ galda, pie stacionārā datora. Viņš vīrietim lika iet prom, un vīrietis aizgāja. Viņš neredzēja, vai /pers. A/ dators bija ieslēgts, taču zina, ka datori darbā vienmēr ir ieslēgti un tiem ir paroles, kuras jāglabā citām personām nepieejamā vietā.

No liecinieces **/pers. E/** liecībām tiesas sēdē izriet, ka bija gadījums, kad /pers. A/ vīrs atnāca uz darba vietu, viņš bija alkohola reibuma stāvoklī, uzvedās agresīvi, atņēma /pers. A/ telefonu un citas personīgās mantas. Tad /pers. A/ izskrēja ārā no kabineta, bet viņa uz dežūrdaļu, līdz ar ko /pers. A/ vīrs atradās viens pats kabinetā apmēram 5 minūtes, sēžot pie /pers. A/ darba datora, kad viņš varēja izmantot izdevību, lai iegūtu informāciju. Tad atnāca /pers. F/, kurš palūdza vīrietim iet prom. Piekļūt datu bāzēm var ar automātiskajām parolēm. Atceras arī gadījumu, kad /pers. A/ vīrs atnāca uz darbu un prasīja paskatīties datu bāzē kādu personu, kurš ir bandīts, taču /pers. A/ atteicās to darīt. /pers. A/ vīrs bieži nāca uz darbu un sēdēja viņu kopējā darba kabinetā. Viņa ir redzējusi, ka /pers. A/ vīrs bieži sēdēja pie viņas datora, kuram ir uzstādītas automātiskas paroles piekļuvei Personu datu pārlūkam un Informācijas centra datu bāzēm, viņš skatījās datorā, kad bija atvērtas Informācijas centra datu bāze, taču viņa nav redzējusi, ka viņš norakstītu datus no datu bāzēm. Iepriekš viņa arī bija lietojusi datu bāzes savām personīgajām vajadzībām, par ko tika sodīta.

Bez apsūdzētās un liecinieku liecībām, tiesas izmeklēšanā pārbaudīti arī sekojoši rakstveida pierādījumi.

No 2014.gada 19.marta pavēles (1.sējums, lietas 9.lapa) izriet, ka /pers. A/ pieņemta dienestā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas jaunākā inspektora amatā.

No uzziņas (1.sējums, lietas 10.lapa) izriet, ka /pers. A/ no 2014.gada 24.marta strādā par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas jaunāko inspektori.

No /pers. A/ dienesta raksturojuma (1.sējums, lietas 11.lapa) izriet, ka /pers. A/ 2014.gada 24.martā atjaunojās dienestā Kārtības policijas nodaļas jaunākās inspektores amatā.

No Valsts policijas 2016.gada 24.novembra lēmuma Nr.369 (1.sējums, lietas 12-21.lapa) izriet, ka /pers. A/ piemērots disciplinārsods – piezīme – par to, ka viņa laika posmā no 2016.gada 8.aprīļa līdz 2016.gada 19.jūlijam vairākkārt izmantojusi Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes datu bāzi "Personu datu pārlūks", pārbaudot informāciju par dažādām personām, tajā skaitā, arī par personām, kuras ir radniecībā ar viņas bijušo laulāto /pers. C/, nespējot sniegt pamatojumu minēto datu pieprasīšanai.

No apliecinājuma (1.sējums, lietas 22.lapa) izriet, ka /pers. A/ apņemas neizpaust informāciju dienesta vajadzībām, izpildīt ar minētās informācijas aizsardzību saistītās prasības, ziņot par prettiesiskiem mēģinājumiem iegūt no viņas informāciju dienesta vajadzībām vai par tās aizsardzības pasākumu pārkāpumiem, kā arī ir brīdināta, ka par minētās informācijas izpaušanu viņa tiks saukta pie disciplināratbildības vai krimināltatbildības.

No saistību raksta (1.sējums, lietas 23.lapa) izriet, ka /pers. A/ saskaņā ar Fizisko personu datu aizsardzības likumu apņemas saglabāt un nelikumīgi neizpaust amata (darba) pienākumu veikšanas laikā iegūtos fizisko personu datus, kā arī ir brīdināta, ka fizisko personu datu izpaušanas gadījumā var tik saukta pie normatīvos aktos paredzētās atbildības.

No amata apraksta (1.sējums, lietas 24-25.lapa) izriet, ka /pers. A/ kā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa

Kriminālpolicijas nodaļas jaunākā inspektore ir iepazinusies ar amata aprakstu, kur cita starpā norādīts, ka viņas amata pienākums ir, pildot dienesta pienākumus, ievērot spēkā esošo likumdošanu un darbu reglamentējošos normatīvos aktus, savukārt amata tiesības ir savas kompetences ietvaros pieprasīt darbam nepieciešamo informāciju.

No pārskata par Iekšlietu ministrijas Informācijas centra informācijas sistēmu auditācijas pierakstiem (1.sējums, lietas 31-33.lapa) izriet, ka /pers. A/ 2016.gada 17.maijā plkst.08:58:14 un plkst.08:59:33, ievadot /pers. D/ personas kodu /personas kods/, pieprasīja datus par minētas personas pamatdatiem.

No Personu apliecinošu dokumentu un Personu datu pārlūka audita (1.sējums, lietas 41-58.lapa) cita starpā izriet, ka /pers. A/ 2016.gada 17.maijā laika posmā no plkst.08:56:28 līdz plkst.09:02:42 pieprasījusi datus par /pers. D/ personas kodu, dzīvesvietu, valstisko piederību un informāciju par bērniem.

No Personu apliecinošu dokumentu un Personu datu pārlūka audita (1.sējums, lietas 77-106.lapa) cita starpā izriet, ka /pers. A/ 2016.gada 19.jūlijā laika posmā no plkst.12:01:20 līdz plkst.12:03:25 pieprasījusi datus par /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību.

No foto izdrukas (1.sējums, lietas 120-123., 131-132.lapa) izriet, ka tajā nofotografēts telefons Asus, kura ekrānā redzama fotogrāfija ar /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību un attēls saņemts no aplikācijas "WhatsApp", laiks – 2016.gada 19.jūlijs plkst.12:04:00.

No izdrukas no numuri.lv (1.sējums, lietas 135-136.lapa) izriet, ka telefonu numuru /numurs/ un /numurs/ pakalpojuma nodrošinātājs ir SIA "Tele2".

No SIA "Tele2" sniegtās informācijas (1.sējums, lietas 139-144, 147-150.lapa lapa) izriet, ka telefona numura /numurs/ lietotājs ir /pers. C/, bet telefona numura /numurs/ lietotāja ir /pers. A/, kuri 2016.gada 19.jūlijā vairākkārtīgi ir sazvanījušies un sūtījuši īsziņas.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 124.panta otro daļu kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, kā arī citi Krimināllikumā un šajā likumā paredzētie apstākļi, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā.

Kriminālprocesa likuma 130.panta pirmā daļa noteic, ka kriminālprocesa laikā iegūtās ziņas par faktiem ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā likumā noteiktajā kārtībā.

Pārbaudījusi lietā esošos pierādījumus, kas iegūti procesuālo darbību rezultātā, tiesa pārkāpumus procesuālo dokumentu sastādīšanā un iegūto ziņu fiksēšanā nekonstatē, līdz ar ko, tiesas ieskatā, minētie pierādījumi atzīstami par pieļaujamiem, līdz ar to ticamiem un attiecināmiem uz pierādīšanas priekšmetu šajā lietā.

Noziedzīga nodarījuma sastāvu veido četri obligāti elementi – objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse. Noziedzīga nodarījuma kvalifikāciju veic noteiktā secībā, vispirms noskaidrojot noziedzīgā nodarījuma objektīvo pazīmju (objekta un objektīvās puses) un pēc tam subjektīvo pazīmju (subjekta un subjektīvās puses) sakritību ar Krimināllikumā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva atbilstošajām pazīmēm. Ja kaut vai pēc vienas pazīmes tāda sakritība netiek konstatēta, personas nodarījumā nav konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva, un līdz ar to nav arī pamata tās saukšanai pie krimināatbildības.

Krimināllikuma 329.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma objekts ir valsts un pašvaldību institūciju, valsts dienesta normāla darbība, konkrētajā gadījumā apsūdzētā ar savām darbībām apdraudēja valsts dienesta normālu darbību.

Noziedzīgā nodarījuma priekšmets ir neizpaužamas ziņas – informācija, kas nav valsts noslēpums, bet kurai normatīvajā aktā paredzēta īpaša izmantošanas kārtība vai izplatīšanas liegums.

Nozieguma objektīvo pusi veido minēto ziņu izpaušana, kas notiek, ja neizpaužamas ziņas saturoša informācija jebkādā veidā nokļūst pie vēl kaut vienas personas, kurai nav tiesību ar to iepazīties (formāls noziedzīgs nodarījums).

Noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi konkrētajā gadījumā raksturo tiešs nodoms.

Noziedzīgā nodarījuma subjekts ir tāda valsts amatpersona, kas par ziņu neizpaušanu ir bijusi brīdināta.

Tiesa, izvērtējot tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus kopumā un savstarpējā sakarībā, atzīst, ka apsūdzētās /pers. A/ vaina viņai inkriminēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanā, kas paredzēti Krimināllikuma 329.pantā, ir pilnībā pierādīta, un apsūdzētās darbības ir kvalificētas pareizi. Tiesa uzskata, ka /pers. A/ darbībās konstatējamas visas Krimināllikuma 329.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes.

Konkrētajā kriminālprocesā netiek apstrīdēts tas, ka apsūdzētā /pers. A/ uz noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas brīdi bija valsts amatpersona un no 2014.gada 24.marta strādāja par Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Latgales iecirkņa Kārtības policijas nodaļas jaunāko inspektori (1.sējums, lietas 9-11.lapa) un viņai bija piekļuves tiesības Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes datu bāzei "Personu datu pārlūks". Tāpat nav strīda par to, ka minētajā datu bāzē esošā informācija, tajā skaitā, /pers. B/ personas kods un valstiskā piederība, kā arī /pers. D/ personas kods un dzīvesvietas atzīstami par ierobežotas pieejamības informāciju, kas izmantojama tikai dienesta vajadzībām un tos nedrīkst izpaust citām personām. Nav strīda arī par to, ka /pers. A/, būdama brīdināta par atbildību par šādu datu izpaušanu, ar parakstu apliecināja apņemšanos saglabāt un nelikumīgi neizpaust amata pienākumu veikšanas laikā iegūtos fizisko personu datus (1.sējums, lietas 22., 23. 24-25.lapa).

To, ka /pers. A/ pieprasīja un ieguva datus par /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību, apliecina lietas materiālos esošie pierādījumi, tieši, Personu apliecinošu dokumentu un Personu datu pārlūka audits, no kura redzams, ka /pers. A/ 2016.gada 19.jūlijā laika posmā no plkst.12:01:20 līdz plkst.12:03:25 pieprasījusi datus par /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību.

No liecinieka /pers. C/ liecībām izriet, ka /pers. A/ 2016.gadā 19.jūlijā plkst.12.04 aplikācijā "WhatsApp" viņam uz telefonu nosūtīja fotogrāfiju ar /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību.

To, ka šāda satura informāciju /pers. C/ saņēma savā telefonā 2016.gadā 19.jūlijā plkst.12.04 aplikācijā "WhatsApp" apliecina lietas materiālos esošas foto izdrukas, kas pievienotas /pers. C/ liecinieka nopratināšanas protokoliem.

Minētās liecības apstiprinās arī ar liecinieces /pers. G/ liecībām, no kurām izriet, ka viņa no sava dēla /pers. C/ uzzināja, ka /pers. A/ dēlam uz telefonu nosūtīja fotogrāfiju, kurā bija attēlots /pers. B/ personas kods.

Lai gan no SIA "Tele2" sniegtās informācijas nevar izdarīt secinājumus par to, ka /pers. A/, kura lieto telefona numuru /numurs/, un /pers. C/, kurš lieto telefona numuru /numurs/, 2016.gadā 19.jūlijā ap plkst.12.04 būtu savstarpēji sazvanījušies vai sūtījuši īsziņas, tas neizslēdz iespēju, ka /pers. A/ 2016.gadā 19.jūlijā plkst.12.04 aplikācijā "WhatsApp" /pers. C/ nosūtīja /pers. B/ personas datus, jo aplikācijas "WhatsApp" darbība notiek izmantojot internetu.

Tiesa netic aizstāvības izvirzītajai versija par to, ka /pers. C/, atrodoties /pers. A/ darba vietā, izmantojot viņas prombūtni, izmantoja izdevību, lai iegūtu /pers. B/ personas datus, paņēma /pers. A/ telefonu, piekļuva datu bāzei un tajā nofotografēja /pers. B/ personas datus un nosūtīja fotouzņēmumu uz savu mobilo telefonu aplikācijā "WhatsApp".

Lai gan tiesas sēdē lieciniece /pers. E/ liecināja, ka arī viņa uz brīdi atstāja darba vietas kabinetu un /pers. C/ atradās viens pats kabinetā aptuveni 5 minūtes un varēja izmantot izdevību, lai iegūtu informāciju, tiesa uzskata, ka tas ir pretrunā ar liecinieka /pers. F/ liecībām, no kurām izriet, ka brīdī, kad viņš devās uz /pers. A/ kabinetu, tajā atradās gan /pers. E/, gan /pers. A/ vīrs, kā arī liecinieka /pers. C/ liecībām, no kurām izriet, ka /pers. A/ izgāja no kabineta, bet /pers. E/ tajā palika līdz atnāca /pers. F/.

Tiesa liecinieces /pers. E/ liecības vērtē kā pretrunīgas un sniegtas nolūkā mīkstināt /pers. A/ vainu par izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem un

sodu, jo viņu starpā valda ilgstošas personīgas un koleģiālas attiecības.

Turklāt šāda notikumu versija neapstiprinās ar pārējiem lietā esošiem un nostiprinātiem pierādījumiem vai citām liecinieku liecībām.

Attiecībā par aizstāves tiesu debatēs norādīto, ka liecinieka /pers. C/ liecībām pievienotās foto izdrukas, kurās redzams telefons Asus, kura ekrānā redzama fotogrāfija ar /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību un attēls saņemts no aplikācijas "WhatsApp", laiks – 2016.gada 19.jūlijs plkst.12:04:00, nevar tikt uzskatīts par rakstveida pierādījumu lietā, jo telefons netika izņemts, netika veikta tā apskate, attiecīgi netika sastādīts apskates protokols, tiesa norāda sekojošo.

Augstākā tiesa jau ir paudusi atziņu, ka pierādījumu ticamības jēdziens un novērtēšanas prasības ir noteiktas Kriminālprocesa likuma 128.pantā, taču izvēle, kuriem pierādījumiem ticēt, bet kuriem nē, ir tās tiesas kompetencē, kas izspriež lietu pēc būtības. Pierādījumu pietiekamības kritērijs ir saprātīgu šaubu esamība vai neesamība par apsūdzētā vainīgumu, kuru izvērtēšana tāpat ir tās tiesas kompetencē, kas izskata lietu pēc būtības (*sk. Augstākās tiesas Senāta 2013.gada 3.jūlija lēmumu lietā Nr. SKK?333/2013 (15890002407)*).

Šādos apstākļos tiesa, ievērojot Kriminālprocesa likuma 128.pantā atspoguļotos nosacījumus, atzīst, ka konkrētajā kriminālprocesā iegūtajiem pierādījumiem – liecinieka /pers. C/ liecībām, tām pievienotajām foto izdrukām ir augsta ticamības pakāpe, kas apliecina viņa liecību patiesumu.

To, ka /pers. A/ pieprasīja un ieguva datus par /pers. D/ personas kodu un dzīvesvietu, apliecina lietas materiālos esošie pierādījumi, tieši, Personu apliecinošu dokumentu un Personu datu pārlūka audits, no kura redzams, ka /pers. A/ 2016.gada 17.maijā laika posmā no plkst.08:56:28 līdz plkst.09:02:42 pieprasījusi datus par /pers. D/ personas kodu, dzīvesvietu, valstisko piederību un informāciju par bērniem.

No liecinieka /pers. C/ liecībām izriet, ka viņš lūdza /pers. A/ paskatīties informāciju datu bāzē par /pers. D/, tieši, lai noskaidrotu viņa adresi. Lapiņu ar /pers. D/ datiem viņam iedeva /pers. A/, kad viņš bija aizbraucis pie viņas uz darba vietu. /pers. A/ teica, ka informāciju par /pers. D/ dabūja no datu bāzes. Viņa iedeva un viņš paņēma šo lapiņu un aizgāja. Šī lapiņa glabājās viņa mājās, vēlāk par to viņš izstāstīja savai mātei /pers. G/.

Minētās liecības apstiprinās arī ar liecinieces /pers. G/ liecībām, no kurām izriet, ka viņa par lapiņu ar /pers. D/ personas datiem un adresi uzzināja no sava dēla /pers. C/ un /pers. A/ teiktā. Pati arī redzēja šo lapiņu.

Analizējot liecinieku /pers. C/ un /pers. G/ liecības, tiesa nonāk pie secinājuma, ka tās ir konsekventas un ticamas, tām nav pamata neticēt, jo liecinieku sniegtās liecības par visiem lietas apstākļiem nav pretrunīgas, liecinieki liecināja par notikušā apstākļiem, par kriminālprocesā pierādāmajiem apstākļiem un ar tiem saistītajiem faktiem un palīgfaktiem. Liecības nav pretrunā ar visiem pārējiem krimināllietas materiāliem.

Tādējādi tiesai nav pamata neticēt liecinieku /pers. C/ un /pers. G/ kriminālprocesā dotajās liecībās norādītajām ziņām par apsūdzētas veiktajām darbībām. Tiesa nekonstatēja apstākļus, kas tiesai dotu pamatu uzskatīt, ka liecinieki /pers. C/ un /pers. G/, liecinot par notikušā apstākļiem, aprunātu apsūdzēto tādu darbību izdarīšanā, kuras apsūdzētā patiesībā nebūtu veikusi. Tiesa ņem vērā arī to, ka liecinieki /pers. C/ un /pers. G/ liecības gan pirmstiesas procesa laikā, gan tiesas sēdē ir devuši, būdami brīdināti par kriminālatbildību par apzināti nepatiesu liecību došanu.

Turklāt liecinieku liecībās norādītās ziņas par notikušā apstākļiem apstiprina arī citi lietā iegūtie un tiesas izmeklēšanā pārbaudītie pierādījumi.

Tiesas ieskatā, tas apstāklis, ka /pers. G/ vērsās ar iesniegumu policijā un sniedza liecības gan pirmstiesas procesā, gan tiesas izmeklēšanas laikā iespējamu personīgu negatīvu emociju vadīta, neizslēdz to, ka /pers. A/ ir izdarījusi apsūdzībā norādītās darbības.

Apsūdzētā/pers. A/ tiesas sēdē liecināja, ka, ievadot datu bāzē /pers. D/ personas kodu, viņa apskatījās tikai /pers. D/ adresi. Tiesa konstatē, ka apsūdzētās tiesas sēdē sniegtās liecības ir pretrunā ar lietas materiālos esošajiem un tiesas sēdē pārbaudītajiem pierādījumiem, tieši Personu apliecinošu dokumentu un Personu datu pārlūka auditā un Iekšlietu ministrijas Informācijas centra informācijas sistēmu auditācijas pierakstos noradītajām ziņām, no kurām izriet, ka /pers. A/ 2016.gada 17.maijā laika posmā no plkst.08:56:28 līdz plkst.09:02:42 pieprasījusi datus par /pers. D/ personas kodu, personas pamatdatiem, valstisko piederību, informāciju par bērniem un administratīvajiem pārkāpumiem. Tāpat /pers. A/melo tiesas sēdē liecinot, ka tikai vienu reizi datu bāzē ir skatījusies informāciju par /pers. D/, to apstiprina, jau iepriekš minētie pierādījumi.

Apsūdzētās/pers. A/ tiesas sēdē sniegtās liecības par to, ka viņa lieciniekam /pers. C/ nav izpaudusi /pers. D/ personas datus, taču vēlējās palīdzēt /pers. C/ uzrakstīt iesniegumu par to, ka /pers. D/ tirgo narkotikas, jo viņai kā policijas darbiniecei ir pienākums ziņot par iespējamu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu, tādēļ viņa skatījās datu bāzē /pers. D/ personas datus, tos uzrakstīja uz lapiņas, kuru viņas darba vietā bez atļaujas no viņas darba galda paņēma /pers. C/, tiesa vērtē kā nepatiesas un sniegtas nolūkā izvairīties no kriminālatbildības par noziedzīgo nodarījumu. Tiesa uzskata, ka šādas liecības apsūdzētā sniedz, īstenojot aizstāvības taktiku, mēģinot panākt sev labvēlīgāku kriminālprocesa rezultātu, apzinoties, ka lietā ir iegūti viņas vainas pierādījumi. Turklāt tiesa bez ievērības neatstāj arī to, ka /pers. A/, būdama policijas darbiniece, tā arī neveica attiecīgas darbības, lai ziņotu par /pers. D/ iespējamo pretlikumīgo darbību.

Tāpat tiesa netic aizstāvības izvirzītajai versijai, ka pats /pers. C/, izmantojot personīgās attiecības ar /pers. A/ un viņas piekļuvi datu bāzēm, izmantoja izdevību, lai iegūtu /pers. B/ un /pers. D/ personas datus, tādējādi iegūstot kompromitējošu informāciju pret /pers. A/, jo tiesas izmeklēšanā nav iegūta informācija par to, ka /pers. A/ būtu ziņojusi par prettiesiskiem mēģinājumiem iegūt no viņas ierobežotas pieejamības informāciju, kas ietilpa viņas pienākumā saskaņā ar parakstīto apliecinājumu un saistību rakstu.

Tiesa nav konstatējusi objektīvus apstākļus, kas norādītu, ka liecinieks /pers. C/ fotouzņēmumu ar /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību, kā arī lapiņu ar /pers. D/ personas kodu un dzīvesvietu būtu ieguvis citos apstākļos.

Tiesa, ņemot vērā /pers. A/ amatu policijā, viņai piešķirto piekļuvi datu bāzēm, kas satur ierobežotas pieejamības informāciju, un atbildību par rīcību ar šo informāciju, uzskata, ka viņa konkrētos noziedzīgos nodarījumus izdarīja ar tiešu nodomu, jo apzinājās, ka izpauž ierobežotas pieejamības informāciju, par kuras izpaušanas aizliegumu viņa ir brīdināta.

Šādos apstākļos tiesa atzīst, ka /pers. A/, būdama valsts amatpersona, kas par neizpaušanu bijusi brīdināta un saskaņā ar likumu ir atbildīga par ziņu glabāšanu, izpauda neizpaužamas ziņas, kas nav valsts noslēpums, un tieši, datus par /pers. B/ personas kodu un valstisko piederību fotouzņēmuma veidā, izmantojot savu mobilo telefonu, un datus par /pers. D/ personas kodu un dzīvesvietu, nodeva /pers. C/ apsūdzībā norādītajā laikā, vietā, veidā un apstākļos, un tādējādi par minēto noziedzīgo nodarījumu izdarīšanu /pers. A/ ir sodāma.

Nosakot apsūdzētajai soda veidu un mēru, tiesa ņem vērā Krimināllikuma 35. un 46.panta nosacījumus.

Tiesas izmeklēšanā pārbaudīti sekojoši apsūdzētās /pers. A/ personu raksturojošie dati: dzimusi /datums/(1.sējums, lietas 70.lapa), agrāk nesodīta (1.sējums, lietas 69., 162.lapa), ziņas, kas iekļautas dienesta raksturojumā (1.sējums, lietas 11.lapa), ziņas par veselības stāvokli (2.sējums, lietas 25.lapa).

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta nosacījumiem apsūdzētajai inkriminētie noziedzīgie nodarījumi atzīstami par mazāk smagiem noziegumiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu un 48.pantu atbildību mīkstinošus un pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatē.

Tiesa pievienojās prokurores viedoklim attiecībā uz apsūdzētai piemērojamo soda veidu un mēru sekojošu apsvērumu dēļ.

Izvērtējot nosakāmā soda veidu un mēru, tiesa ņem vērā izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu un radīto kaitējumu, to, ka atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi nav konstatēti, kā arī apsūdzētās personību raksturojošās ziņas.

Tādējādi tiesa atzīst, ka, lai sasniegtu soda mērķi un sodītu apsūdzēto par izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, kā arī panāktu, lai apsūdzētā turpmāk pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, sods viņai nosakāms piespiedu darbu veidā.

Lemjot jautājumu par kriminālsoda piemērošanu, tiesa ņem vērā noziedzīgo nodarījumu raksturu un radīto kaitējumu, to, ka ar apsūdzētajai

inkriminētajiem noziedzīgajiem nodarījumiem ir apdraudēta Valsts policijas normāla darbība, un, izpaužot dienesta vajadzībām lietojamo ierobežotas pieejamības informāciju par fizisko peronu datiem, /pers. A/ kā Valsts policijas amatpersona ir radījusi risku fizisku personu tiesībām un brīvībām, kā arī radījusi priekšstatu, ka ar ierobežotas pieejamības informāciju var rīkoties pēc saviem ieskatiem, tādējādi ir izdarījusi drošības pārkāpumu, kas mazina uzticību Valsts policijai, kā arī ziņas par apsūdzētās personību, to, ka viņa nav agrāk sodīta, un ziņas par viņas veselības stāvokli.

Šādos apstākļos tiesas ieskatā nav pamata piemērot panta sankcijā paredzēto naudas sodu, jo tiesas rīcībā nav dokumentu par apsūdzētās ienākumiem, savukārt panta sankcijā paredzēto brīvības atņemšanas sodu tiesa novērtē kā pārāk bargu soda veidu par mazāk smagu nozieguma apsūdzētajai, kuru iespējams sodīt ar piespiedu darbu kā soda mērķi sasniedzošu soda veidu.

Saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm *(skat. A.Judins. Krimināsods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Jurista vārds Nr.11 (762), 2013.gada 19.marts, 7.lpp)*.

Personai ir konstitucionālas tiesības pieprasīt taisnīgumu, un tiesai ir pienākums katru lietu izskatīt taisnīgi. Lietas taisnīgas izskatīšanas būtisks elements ir piespriestā soda taisnīgums. Taisnīgs sods var tikt piespriests tikai tad, kad tiek ņemti vērā visi lietas apstākļi. Tāpēc Krimināllikumā ir paredzētas iespējas tiesai, ņemot vērā visus lietas apstākļus, personai, kas izdarījusi noziedzīgu darbību, piespriest taisnīgu sodu.

Ņemot vērā humānisma un soda individualizācijas principus, kā arī konkrētos lietas apstākļus, izvērtējot nosakāmā soda mēru, tiesa ņem vērā to, ka nav konstatēti atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, un uzskata, ka apsūdzētā ir sodāma par katru izdarīto noziedzīgo nodarījumu ar piespiedu darbu uz 150 stundām.

Tiesa konstatē, ka apsūdzētajai ir nosakāms sods pēc noziedzīgo nodarījumu kopības saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmās un otrās daļas noteikumiem, un, ievērojot izdarīto noziedzīgo nodarījumu raksturu un radīto kaitējumu, kā arī apsūdzētās personību, sods nosakāms daļēji saskaitot piespriestos sodus.

Apsūdzētajai pirmstiesas procesa laikā piemērots drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā, kurš ir atstājams negrozīts līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240.pantu pirmo daļu un 135.pantu lietisko pierādījumu – lapiņu ar adresi, kas glabājas pie krimināllietas materiāliem – pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā – turpināt glabāt pie krimināllietas materiāliem.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš minēto, un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 520.pantu tiesa

n o s p r i e d a

/pers. A/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 329.pantā (izdarīts 2016.gada 19.jūlijā), un sodīt ar piespiedu darbu uz 150 (viens simts piecdesmit) stundām.

/pers. A/ atzīt par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 329.pantā (izdarīts 2016.gada 17.maijā), un sodīt ar piespiedu darbu uz 150 (viens simts piecdesmit) stundām.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta pirmo un otro daļu piespriestos sodus daļēji saskaitīt un galīgo sodu noteikt – piespiedu darbs uz 280 (divi simti astoņdesmit) stundām.

Saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 133.panta pirmo daļu /pers. A/ ir pienākums ierasties un reģistrēties 10 (desmit) darba dienu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā Valsts probācijas dienestā atbilstoši deklarētajai dzīvesvietai.

Piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā vietā – atstāt negrozītu līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

Lietisko pierādījumu – lapiņu ar adresi, kas glabājas pie krimināllietas materiāliem – pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā – turpināt glabāt pie krimināllietas materiāliem.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā, iesniedzot apelācijas sūdzību vai protestu Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesā.

Pilna sprieduma pieejamības datums – 2019.gada 9.maijs.

Tiesnese Linda Dīzenberga